Ч. 140 Субота 22 червня (4 липня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Гостина князя Чорногори в Білградї.

Нинї не дасть ся вже заперечити, що гостина кн. Чорногори має велике значінє не лиш для розвою обох сербских держав на Балканї, але й для цїлого Балкану а тим самим і для т. зв. Всхідного питаня; длятого не від річи буде придивити ся лїпше тій гостинї, тим більше, що нинї маємо вже докладнїйші о нїй вісти.

Принятє князя в Білградї було величаве, таке, якого Білград ще доси не бачив. Гостий з цїлої Сербії з'їхало ся більше як 60.000 а з Угорщини було яких 3000. Цїкавий епізод оповідано з приїзду князя: Коли князь минав міст на Саві коло Земуня (Семлина), сказав до свого окруженя: Дїти! Шапки здоймити! Стоїмо вже тепер на сербскій земли. Князь здоймив шапку і перехрестив ся тричи а то само зробило і єго окруженє. На сербскій сторонї повитано єго з великим ентузиязмом. Мимо зливи зібрало ся на улици тисячі а тисячі народа і утворили шпалїр витаючи князя грімкими окликами. По першім повитаню на двірци, де оба монархи сердечно поцїлували ся, поїхали они до палати а через цїлий час дороги держав князь короля за руку, що всїм впало в очи і викликало велику радість. Опісля був князь набогослуженю в церкві, котре правив митрополит Михайло з нагоди 517-их роковин розбитя сербскої держави на Косовім поли. Митрополит виголосив тут промову до обох монархів того змісту, що они оба повинні в згодї і дружбі старати ся поправити судьбу цїлого сербского народу. По сїй промові подав князь Николай королеви Александрови руку, як би на знак, що прирікає єму дружбу. Опісля зложив князь візиту митрополитови в єго палатї.

По полудни був князь на торжественнім засїданю академії наук, на котрім славному сербскому поетови Івановичеви дано вінець. Князь фотоґрафував ся разом з королем. В честь єго відбули ся також перегони, перед котрими десять джокеїв, виобразуваних на кошт держави зробили князеви оріґінальну овацию. Перед королївскою трибуною заспівали они пісню, котру уложив сам князь. Рівночасно заспівали ту пісню і тисячі народа, а князь був тим так глубоко тронутий, що розплакав ся.

Тоаст князя, виголошений на пирі дня 28 червня звістний вже в головнім своїм змістї. Тут треба ще лиш додати, що князь зазначив в своїй промові, що коли лиш король Александер вступив на престол, то він, князь, дуже бажав того, щоби відвідати короля; то єго бажанє стало ще тим більше, коли довідав ся, що король задумує лїтом загостити до Чорногори, отже зараз по коронациї в Москві поспішив в обнятя свого дорогого брата, короля Александра. Друга часть тоасту звучить дословно так: „Цїлий сербский нарід єсть духом з нами. Чого він бажає, бажаємо і ми оба. Нашою задачою єсть, вести сербский нарід дорогою єго бажань. Наш нарід єсть сьвідомий своєї справи а при тім і справедливий. Він не жадає чужого, не хоче иншого добра, лиш того, яке єму належить ся. Бо вже стара сербска приповідка каже, що на ограбленім майнї чужім спочиває проклятє. Але коли вже будемо мати то, що наше, тогди будемо покликані стати ся ревними сотрудниками других щасливих народів на поли поступу і цивілїзациї. Ті наші справедливі змаганя мусять знайти прихильність і добру волю у всїх вже сполучених народів. А наша цїль, наші бажаня дістають силу в безустаннїй преданности для наших північних братів і їм помагає звязь, яка лучить нас з Болгариєю, наконець же і любов всїх споріднених з нами кровію народів, або народів, котрих змаганя суть такі самі як наші“. — Третя часть тоасту доповнила першу, бо князь грімким голосом зазначив, що пє в здоровлє короля і єго матери, королевої Наталїї. О Милянї не згадав анї словом, а з того пішов здогад, що Милян дуже не довіряє сїй чорногорскій дружбі і мабуть старав ся всїма силами не допустити до неї.

Чи і в якім напрямі вели ся якісь переговори полїтичні і що ухвалено підчас сеї гостини, трудно, розуміє ся на разї знати; але то річ певна, що без полїтики і якихсь умов не обійшло ся. Чорногорский мінїстер справ заграничних, Ґавро Вукович, конферував насамперед з сербским президентом мінїстрів Новаковичем а відтак і з самим королем. Опісля був Новакович на довшій авдиенциї у князя Николая. Здаєсь отже що була якась виміна полїтичних гадок, але в кругах, що стоять близько князя чорногорского заперечують рішучо тому, мов би то Чорногора мала охоту поставити на порядок дневний якийсь союз. З чужих послів принимав кн. Николай лиш российского посла, бар. Розена і турецкого, Тевфіка-пашу.

---

34)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

III.

Остров Амстердам.

Джон Менґлїс хотїв причалити до пригірка Доброї Надії, щоби набрати припасу вугля; отже мусїв трохи звернути від трийцятого семого рівнобіжника і посунути ся о два степенї висше ід півночи. *Дункан* плив зі струєю по стійного вітру і біг скоро по филях океана. За нецїлих шість днїв уїхав тисяч триста миль, так що дня 24 падолиста побачили подорожні „Столову“ гору, а трохи пізнїйше минув Джон гору „Знаків“, що здіймає ся при входї до заливу і около 8-ої години вечером закинув котву в пристани Кап-Тавн.

Паґанель яко член ґеоґрафічного товариства не міг не знати, що кінчини Африки доглянув перший раз вже в 1486 роцї португальский адмірал Вартоломей Діяц, хоч оплив їх аж в 1497 р. славний Васко де Ґама. І як-же Паґанель мав би не знати о тім, коли Камоенс в своїй Люзиядї співав славу великого моряка? Але з тої причини зробив цїкаву замітку: що коли би Діяц в 1486 роцї або шість лїт перед першою подорожию Христофа Колюмба оплив пригірок Доброї Надії, то відкритє Америки могло би незвичайно опізнити ся. І справдї, дорога довкола того пригірка була до часу перекопаня Суезского каналу найкоротша і найпростїйша до Всхідних Індий; а тимчасом чого-ж шукав великий ґенуеньский моряк в своїй подорожи на захід, як не скороченя дороги до країв, з котрих привожено корінні товари?

Місто Кап, що лежить в глубинї Кап-бей заснував в 1652 роцї Голяндець Ван-Рібек. То була столиця важної кольонії, котра аж в силу договора з 1815 року перейшла на власність Анґлїї. Подорожні скористали з перестанку *Дункана* щоби оглянути місто; мали лише дванайцять годин часу, бо капітан гадав за один день полагодити свої орудки і хотїв конче від'їхати 26-падолиста рано.

Впрочім не треба було більше часу, аби перебігти ту шахівницю, що називає ся Кап-Тавн. Коли вже оглянено замок, що стоїть в полуднево-всхідній сторонї міста, дім і огород ґубернатора, біржу, музей, хрест камінний поставлений ще Вартоломеєм Діяцом, коли скоштовано краєвого вина — не оставало нїчого иншого як пустити ся в дальшу дорогу — і так наші подорожні зробили. На другий день вчасним ранком розвинув *Дункан* всї свої вітрила, а кілька годин пізнїйше минав вже пригірок бурий, котрому портуґальский король Іван II. дав дуже невластиву назву: пригірка Доброї Надії.

Щоби переїхати 2000 миль з міста Кап до острова Амстердам на гладкім мори і під подувом сприяючих вітрів на то треба було десять днїв часу. Моряки щасливійші від подорожників в пампасах не могли жалувати ся на то, щоби природа робила їм які перепони. Воздух і вода, що бунтували ся против них на земли, тепер спільно помагали їм до їзди на океанї.

— Ах, море, море! — говорив Паґанель. — То одиноке поле, на котрім можуть вправити ся і виробити ся людскі сили; корабель то справдїшний ковчег цивілїзациї! Мусите згодити ся на то мої приятелї, що коли би куля земска не мала моря, а була лише одною великою сушею, то в 19-тім столїтю люди не знали би й тисячної части єї. Погляньмо лише, що дїє ся на великих сушах: в степах Сибіра, на просторах середної Азиї, в пустинях Африки, на безконечних степах Америки, на ровенях Австралії, на пустих ледом вкритих землях прибіґунових? Чоловік не має відваги запустити ся там; і найвідважнїйший подасть ся, найзавзятїйший стратить духа. Нема способу, щоби ті простори переїхати: на перепонї стоїть то цїлковита недостача перевозових средств, то спека, недуги або дикість мешканців. Двайцять миль пустинї більше віддалює людий від себе, як 500 миль на океанї! Мешканцї двох побережий уважають себе сусїдами, коли тимчасом мешканцї двох кінців лїса мають себе за цїлком чужих. Анґлїя можна сказати майже граничить з Австралїєю, між тим як Єгипет немов би був віддалений о мілїони миль від Сенеґалю, а Пекінї можна уважати антиподом [1]) Петербурга. Море переїздить ся нинї лекше як найменшу пустиню і завдяки тїй улекшеній комунїкациї водній — як то

[1]) Антиподами називаємо людий, що мешкають напротив нас на другій половинї кулї земскої.

До Pol. Corr. доносять тепер з Білграду, що підчас гостини кн. Чорногори сербский президент мінїстрів і мінїстер справ заграничних, Новакович, та чорногорский мінїстер справ заграничних Вукович згодили ся на засаду, що правительства обох держав будуть поступати рука в руку у всїх справах що-до піднесеня національних, церковних і культурних інтересів Сербів в Македонії. Тим входить в житє та засада, яку вже широко розбирали оба згадані мінїстри ще в тім часї, коли були дипльоматичними репрезентантами Сербії, взглядно Чорногори в Константинополи. Розуміє ся, що форма, в якій то солїдарне поступоване має вести ся, буде відповідати дружному характерови істнуючих доси відносин обох країв з одної а Порти з другої сторони.

Позістає ще одна справа, о котрій також говорено з нагоди гостини Чорногорского князя в Білградї, а то справа одруженя сербского короля з чорногорскою княжною Ксенїєю. Се справа чисто родинна і здаєсь, що о нїй нїчого не говорено, тим більше, що перший крок мусів би вийти від самого короля. Але мимо того удержуєть ся чутка, що гостина князя мала і ту цїль на оцї. Княж. Ксенїя, кажуть, має бути особа дуже розумна і енергічна, а королева Наталїя хотїла би радо мати єї за невістку.

Перегляд полїтичний.

В долїшно-австрийскім соймі предложило правительство проєкт закона о зміні ординациї виборчої, після котрої в округах виборчих з курії громад сїльских, кожда громада, що числить бодай 300 душ, має бути місцем вибору. Громади, що мають менше душ, мають вибирати спільно з другими а місця виборчі має означати намістник.

Fremdenblatt і Presse говорячи про збори нїмецких мужів довіря в Празї, кажуть, що збори ті дали доказ, що Нїмцям в Австриї не розходить ся о то, щоби розбити сполучену лївицю або ослабити єї через сецесию. Домагають ся однакож того, щоби нові посли переобразували партию на таку, котра би в своїм тактичнім поступованю прибрала острійший тон.

Аґентия Гаваса доносить з Атин, що турецке войско на Креті виступило знову зачіпно против ворохобників і хотїло обступити їх межи місцевостями Кісамо і Селїно. Ворохобники боронили ся завзято і відперли Турків. По обох сторонах суть значні страти. Межи християньскими послами настала гадка подати ся разом до димисиї і передати власть депутациї ворохобників, котра би мала предложити жаданя і дїлати в імени жителїв Крети.

До Pest. Lloyd-а доносять з Білграду, що тоаст кн. Чорногори зробив аж тепер в тамошних кругах посольских велике враженє. Посли, котрі слухали того тоасту, не розуміли єго, бо князь виголосив єго по сербски. Князь не виголосив тоасту з памяти, лиш відчитав єго з карточки. Загально говорять, що князь не був би так остро зазначив сербскі аспірациї, коли-б до того не мав уповажненя з Петербурга. Князь відїхав вже з одною частию дружини до Відня, де перебуде два днї а друга часть буде ждати на него в Рецї. Кажуть, що в осени мають князь чорногорский і король сербский поїхати разом в гостину до кн. Фердинанда до Софії.

Новинки.

Львів дня 3 липня 1896.

— **Протектором академиї наук** в Кракові і Празї іменував Є. В. Цїсар Найдост. Архікнязя Франца Фердинанда д'Есте.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї виїхав вчера з женою на кілька годин до Буска, щоби повитати перебуваючого там Президента мінїстрів гр. Казим. Баденього.

— **Є. Е. кардинал** Сильвестер Сембратович вертає нинї в пятницю 3 липня курierским поїздом о год. 2-ій по полуднии до Львова.

— **Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів** оповіщує: Ц. к. уряд почтовий в Плазові, в чесанівскім повітї, знесений поки-що з днем 3-го с. м. з причини недостачі будинку на єго поміщенє. З тої причини придїлює ся місцевість Плазів до округа доручень уряду почтового в Нароли, а місцевість Руду рожанецку до округа доручень почтового уряду в Долинах.

— **Іспит в 8-клясовій школї женьскій в Яворові** під зарядом іконинь ч. св. Василїя відбуде ся в суботу дня 4 липня.

— **Вибір бурмістра міста Львова** був назначений на вчерашнє засїданє нової ради. Голосовано три рази, але за кождим разом не вибрано нїкого, бо нї один з кандидатів не одержав 51 голосів, потрібних, аби бути вибраним на бурмістра. При першім голосованю голоси були розстрілені і одержали: др. Пентак 42 голоси, п. Мохнацкий дотепер iшнїй бурмістр 34, др. Стройновский 16, др. Дулемба 1 і др. Гризецкий 2. При другім голосованю мали: др. Пентак 43 голоси, п. Мохнацкий 43, др. Стройновский 10 і др. Дулемба 1. Трете голосованє було тїснїйше між дром Пентаком і п. Мохнацким. Голосувало 96 радних і др. Пентак одержав сим разом 49 голосів а п. Мохнацкий 47. Супроти того не вибраний бурмістром нїхто і вибори відбудуть ся другий раз ві второк дня 7 липня.

— **Католицке віче**, котре як звістно відбуде ся дня 7 до 9 с. м. у Львові, буде мати такий порядок: Відкрите віча відбуде ся ві второк дня 7 с. м. о 6-ій годинї вечером в музичнім павільонї на площи вистави. На другий день дня 8 липня о 8-ій годинї рано торжественне богослуженє в Успенскій церкві, в костелї бернардинів і вірменьскій катедрі. О 10-ій годинї розпічнуть ся рівночасно паради шістьох секций в шістьох салях промислової школи і будуть тревати до 1-ої години в полудне та від 3-ої до 5-ої по полудни. Такий сам порядок годин в четвер дня 9 с. м. Дня 8 липня відбуде ся новне засїданє віча о 6-ій годинї вечером в музичнім павільонї. Послїдне засїданє і закрите віча наступить дня 9 липня о 5-ій год. по полудни.

— **Нашим еміґрантам до відомости.** Американьска ґазета World описує справу якогось Иосифа Перцака, інтелїґентного еміґранта з Галичини, котрого фірма „Міслер і Крімперт" звабила красними описами кольонії званої „Міслер" і так ошукала, що Перцак з цїлою родиною попав в найбільшу нужду. Обманьство, якого допустила ся та аґентура на біднїй родинї, було так очевидне, що в Ню-Йорку добрі люди заняли ся нею, а аґентам зроблено процес, котрий певно переграють. Позаяк аґент Міслер висилає з Гамбурґа масами листи до наших селян, то остерігаємо їх, щоби не дали ся єму зловити на єго красні слова.

справедливо сказав американьский учений Мори — єсть тепер поміж всїми частями сьвіта немов би якесь споріднене.

Паґанель говорив з одушевленєм, а навіть майор не мав нїчого закинути тій похвалї океана. Коли би для віднайденя капітана Ґранта треба було їхати землею вздовж трийцятого семого рівнобіжника, то той намір не дав би перевести ся; море-ж переносило легко з одного краю до другого відважних глядачів, котрі дня 6 грудня побачили, що з води виринає знов якась земля.

То був остров Амстердам, що лежить під 37° 47' ширини і 77° 24' довжини; єго вершок видко в погідну днину на пятьдесять миль далеко. О осьмій годинї рано, коли ще острова не можна було добре бачити, подабав він цїлком на Трістан д'Акуня.

— Отже — сказав льорд Ґленарван — той остров подібний до Трістан д'Акуня.

— Дуже справедлива замітка — відповів Паґанель — а до неї додав би я ще, що так само як Трістан д'Акуня богатий і Амстердам в фоки і Робінзонів.

— То Робінзони були всюди? — спитала леді Елена.

— Справдї, панї — відповів Паґанель — мало єсть островів, котрі не мали би подібної історії і заки ще ваш безсмертної слави земляк Данило Діфо видав свою книжку о Робінзонї, то пригоди, які в нїй описував бували довго перед тим дїйстностю.

— Позвольте, пане Паґанель — відозвала ся Мария Ґрант — що завдам вам одно питанє.

— Навіть і два, дорога міс; обіцюю вам відповісти на них.

— Скажіть щиро, чи дуже налякало би то вас, колиб так полишено вас на якім безлюднім острові?

— Мене? — скрикнув Паґанель.

— Лише часом не признайте ся, що до того як найбільше бажаєте — сказав майор.

— Того не скажу, але признаю ся щиро, що то не зробило би менї великої прикрости. Я сотворив би собі нове житє Ходив би на лови, в зимі мешкав би в печері, в лїтї на дереві, побудував би склади і маґазини на мої припаси, а вкінци завів би на моїм острові кольонїзацию.

— Якто сам один?

— Сам один, коли би того було треба. Впрочім чи можна-ж бути цїлком самітним на сьвітї? Чи не можна найти собі приятелїв між звірятами, освоїти молоду козу, говірку папугу або малу малпочку? А коли би случай зіслав ще вірного товариша як Робінзонови того Пятка, то чого-ж більше треба до щастя? Двох приятелїв на безлюднїй скалї — яке-ж то щастє! Припустім на примір, що так майор і я.

— Ох, дякую красненько — відозвав ся майор — мене цїлком не бавить роля Робінзона і я певне зле єї відгравав би.

— Любий пане Паґанель — сказала леді Елена — як бачу, то ваша буйна уява веде вас за далеко. Але я гадаю, що дїйстність дуже ріжнить ся від мрій. Ви гадаєте о тих видуманих Робінзонах, що їх повістеписателї повикидали на острови, на які їм забагло ся, котрим годить сама природа як яким пестїям, отже бачите лише саму гарну сторону в таких пригодах.

— Що-ж то, ви не вірите, щоби можна бути цїлком щасливим на безлюднім острові?

— Певне що не вірю. Чоловік сотворений до товариства, а не до самоти, що єсть матерью розпуки. Що спершу журба о щоденні потреби займає на хвилю нещастного, що ледве виратував ся від смерти в морских филях, що теперішні потреби велять єму забувати на минувшість — то може бути. Але пізнїйше, коли побачить себе самітним, відданим від своїх ближних, без надії, що колись ще побачить свій рідний край і тих котрих любив — то які-ж муки буде він терпіти! Єго островець то для него цїлий сьвіт. Цїла людскість кінчить ся на нїм однїм; а коли прийде смерть, страшна смерть в такій самотї, то тодї він немов послїднїй чоловік в послїднїх дни сьвіта. Вірте менї пане Паґанель, що нема чого завидувати такому чоловікови.

Паґанель, хоч з жалем мусів признати, що леді Ґленарван говорить правду. Розмова о користях і прикростях самоти перетягнула ся аж до хвилї, в котрій *Дункан* закинув котву в віддаленю одної милї від берега острова Амстердам.

Та самітна земля на Індийскім океанї складає ся з двох окремих островів, що лежать майже о трийцять миль одна від другої і як раз на самім полуднику півострова Індийского. На північ лежить остров Амстердам або сьвятого Петра, на полудне остров сьв. Павла — хоч не вадить тут згадати, що ґеографи і моряки беруть їх часто за одно.

Ті острови відкрив в грудни 1796 року Голяндець Вляммінґ; відтак відвідав їх Антркасто, котрий з кораблями *Еспране* і *ля Решерш* вибрав ся глядати погибшого де ля Періуза. Від тої подорожи беруть ті оба острови за одно. В 1859 роцї офіцири австрийского корабля *Новарра* в своїй виправі довкола сьвіта уникнули тої похибки до котрої спростованя привязував Паґанель таку велику вагу.

Остров сьвятого Павла, що лежить на полудне від острова Амстердам, та безлюдна, стіжкована скала і була як здаєть ся давнїйше вулканом. Противно остров Амстердам, до котрого довезло човно подорожних *Дункана* має до дванайцять миль округа. Мешкає на нїм кількох людий, що добровільно засуджують себе на то сумне прогнанє. То сторожі риболовлї, що належить так як і цїлий остров до якогось п. Отован, купця з острова Ревціон. З тої посїлости має він сїмдесять пять до вісїм-

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. Архікнязя Кароля Людвика відбуло ся дня 24-го червня в парохіяльній церкви в Рогатині, устроєне комітетом взаїмної помочи дяків церковних. Службу Божу відправили оо.: Іл. Дзерович місцевий парох, Лев Рудницкий декан ходорівский і парох з Черча, Павло Кудрик сотрудник і місцевий катихит. Яко відпоручники видїлу товариства явили ся о. Козюк і п. Ігн. Полотнюк з Станиславова. Церков заповнили представителї властий державних і автономічних та численна публика. На гарно прикрашенім катафальку умїщено портрет покійника з написом: „За душу Є. Вис. Архікнязя Кароля Людвика“.

— **Огнї.** Вчера перед 8-ою годиною вечером вибух огонь в касарни кінноти при ул. Личаківскій у Львові. Іменно займила ся в середнїм будинку, де містять ся стайнї гузарскі, зложена на подї солома. Полумінь обгорнула в одній хвили цїлий дах, так, що ратунок був дуже тяжкий. По довшій праци удало ся вкінци міскій сторожи пожарній і войску угасити огонь, але сим разом не обійшло ся без нещастного випадку. Іменно старший стражник Янчишин, котрий вилїз по сходах з надвору на під, пустив в горючу солому струю води. В тій хвили бухнула полумінь і дим з такою силою бухнув Янчишинови в лице, що він стратив рівновагу і упав з гори на вимощене каменем подвіре. Нещастний потерпів потрясенє мозку і непритомного забрано зараз на стацию ратункову. При огни явили ся п. Президент міста Мохнацкий, віцепрезидент др. Мархвицкий, директор полїциї радник Двора Кшачковский, кільканайцять радних і несчислимі товпи публики. Огонь тревав майже аж до 10-ої години. — Дня 1 липня около 1-ої години рано вибух знов огонь в Дроговижи. Погоріли стайнї войскові. Огонь був після всякої імовірности підложений. В касарнях, котрі вже також почали горіти, удало ся огонь угасити. Ті будинки належать до фундациї ґр. Скарбка і послїдний раз погоріли в 1873 р.; тепер були асекуровані.

— **Товариство руских ремісників „Зоря“ у Львові** устроює прогульку до Зимної води-Рудна в недїлю дня 5 липня. В проґраму входять: Музика 15-го п. піхоти, танцї, хор мужеский, обжинки, кіньскі перегони, стріляне з фльобертів, забави в обручі і ин. До поїзду вечірного гостї будуть вертати алеєю при бенґальскім осьвітленю. — Вступ на прогульку 10 кр. Поїзд прогульковий від'їздить з головного двірця о год. 4-ій по полудни після годинника міского. Поворот о год. 9 вечером. Цїна їади там і назад 26 кр.

— **Війскові музики** будуть грати в місяци липни: дня 3 липня в Стрийскім парку, 7 перед головною вартівнею, 8 на Високім Замку, 9 в Єзуїтскім огородї, 10 перед ц. к. Намістництвом, 14 перед головною командою, 15 перед Домом інвалїдів, 16 в Стрийскім парку, 17 на Високім Замку, 21 перед ц. к. Намістництвом, 22 в Єзуїтскім огородї, 23 в Стрийскім парку, 24 перед головною командою, 28 на Високім замку, 29 перед ц. к. Намістництвом, 30 перед головною вартівнею а 31 в Стрийскім парку. Початок концерту кождого разу о годинї $6^1/_2$ вечером.

— **Руский народний театр** переїздить дня 9 с. м. з Теребовлї до Чорткова, де дасть ряд представлень. В містї завязав ся комітет, щоби подати театральній дружинї моральну і матеріяльну підмогу.

— **Ювилейне торжество** берестейскої унії відбуде ся в Золочеві дня 4, 5 і 6 липня.

— **Важне розпоряджене.** Міністерство оборони краевої видало розпоряджене з деякими полекшами для офіцирів резервових, а то: Офіцир резервовий буде повідомлений вже в лютім, чи і в котрім місяци лїтнім буде покликаний до вправ. Однорічний охотник, котрий по зложеню іспиту офіцирского не буде міг виказати ся реверсом сустентацийним, буде мимо сего іменований заступником офіцира без обовязку справляти собі мундур і збрую з власних фондів.

— **Намірені самоубийства.** Оногди вечером кинула ся до ставу в огородї Кисельки у Львові 16-лїтна служниця Теоф. Яржембска в намірі відобрати собі жите. Однако надибала мілке місце і вскорі стала сама просити о поміч. Два послугачі купелевї добули еї з води. — О годинї 3-ій в ночи візвав двірник політехніки у Львові стацию ратункову на улицю Льва Сапіги, де в огородї коло політехніки найдено бувшого тамошного дозорця Стефана Луця з малою раною від пістолета понизше вилиці. Луць, що був цїлком пяний, не міг пояснити, що з ним стало ся. Однако обставина, що найдено коло него его власний пістолет і порох та кулї, як також і то що день перед тим відправлено его зі служби, кажуть здогадувати ся, що Луць хотїв собі відобрати жите.

— **Жінки становлять виїмку.** Як вже нашим читателям відомо, ухвалили американьскі Сполучені Держави закон для здержаня іміґрациї до Америки тим, що заборонили неписьменним вандрувати до Америки північної. Але в Сполучених Державах панує брак служниць і тому вимусила більшість послів на внескодавцю, що він у своїм внесеню не згадав о женщинах нїчого. Так отже неписьменним мужчинам заборонене заяндроване до північної Америки, а женщинам нї.

— **В очах матери.** В Тршиц на Мораві стала ся оногди така страшна подія: Жінка тамошного фабриканта солоду Чепека пішла була з однолїтною дитиною, котру везла на візку до недалекого лїса. Нараз вискакує якийсь волоцюга і жадає від неї, щоби она дала єму 10 зр. Чепекова не мала більше при собі лиш 3 зр. та й ті дала волоцюзї. Але волоцюга не хотїв їх взяти і домагав ся конце 10 зр., кинув Чепекову на землю, вхопив дитину з візка і взявши за ноги бив в очах матери головкою в дерево, доки аж бідна дитина не погибла. Волоцюга лишив відтак гроші і втік.

— **Помер:** Александер Мойсеович, офіцыял почтовий у Львові, в 53-ім роцї житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 3 липня. Німецкий парламент ухвалив вчера закон о марґарині і відрочив ся.

Рим 3 липня. На вчерашнім засїданю палати послів заявив секретар державний в міністерстві справ заграничних, Донїн, що акция держав в справі Крети може завести спокій на Креті. Імбріянї перечив тому і казав, що акция дипльоматична єсть недостаточна. Бесїдник виступив против Автро-Угорщини, за що президент завізвав его до порядку.

Париж 3 липня. В палатї послів вела ся дальша дебата над реформою податковою. Рувіє сказав, що оподаткованє ренти єсть незаконне і небезпечне.

Барцелона 3 липня. Полїция арештувала голову товариства слюсарского і бувшого голову товариства візникив; оба арештовані належать до найвиднїйших анархістів.

Рим 3 липня. Рудінї заявив, що тридержавний союз дає італїяньским інтересам повну запоруку а всяке говорене, що єсть намірена зміна тридержавного договора, єсть безосновне.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

десять тисячів франків річного доходу, а то за ловлю, солєнє і висилане в далекі краї морскої риби, звістної під назвою „дорша“.

Впрочім той остров Амстердам був, як видко, вже призначений на то, аби належав до Франциї. Насамперед належав він до неї тому, що его займив якийсь Француз Кармен з Сен-Денї; відтак відступлено его якомусь Полякови, котрий господарив там при помочи невільників муринів. Від Поляка перейшов в руки Отована і під его управою став цїлком французскою осадою.

Коли *Дункан* причалив до острова дня 6 падолиста, складало ся его населенє з трех осіб і одного Француза і двох мулятів, отже Паґанель міг уже стиснути руку свого земляка п. Віо, вже дуже старенького чоловіка. Той старець приймив подорожних дуже чемно. Щасливий то був для него день, в котрім міг приймати гостий в своїй пустини. На остров сьв. Петра приїздять лише рибаки, що займають ся ловлею фоків і деколи ловцї китів, люди дуже грубих обичаїв, котрі цїлком не набули оглади в товаристві морских псів.

П. Віо представив своїх підвластних двох мулятів; крім них не було иних жиючих на острові сотворінь: крім кількох диків в серединї острова і кількох тисячів морских птахів. Домок, в котрім мешкали ті три мешканцї лежав в глубинї пристани, яка утворила ся по заваленю части гори.

Вже від давна перебували від часу до часу на острові сьв. Петра люди, що уратували ся по розбитю кораблїв. Паґанель заціkaвив дуже своїх слухателїв, коли розпочав перше свое оповіданє тими словами: Істория двох Шкотів, котрих полишено на острові Амстердам.

То було в 1827 роцї. Анґлїйский корабель *Пальміра*, перепливаючи в досить значнім віддаленю від острова, замітив дим, що здіймав ся до гори. Капітан наблизив ся до берега і вскорі побачив двох людий, як они з розпукою давали знаки аби їх ратовано. Отже вислав до берега човно і забрав на корабель Якова Пена молодого двайцять-два лїтного чоловіка і Роберта Прудфута сорок вісїм лїтного. Обох тих бідолахів не можна було пізнати, чи то були люди, чи що иншого. Півтора року майже без корму і солодкої води жили муляти, котрі ловили при помочи старого закривленого гвоздя; деколи удало ся їм зловити дике порося, але також часто і по три днї не мали що вложити до уст, а огня, який розпалили при помочи послїдного кусника губки мусїли заєдно сторожити. Коли вибирали ся на яку виправу, то забирали з собою все той дорогий скарб і не дозволяли єму нїколи згаснути. Так вели жите в нуждї, недостатку і муках. Привіз їх до того острова корабель, що трудннть ся ліплею фоків. Так як звичайно рибаки мали они заосмотрити ся через місяць в шкіри і тран і ждати на поворот корабля. Але корабель не вернув. Пять місяців пізнїйше причалив до острова корабель *Гоф*, що плив до Ван-Діемен; але его капітан був на стілько лютий, що не хотїв забрати обох Шкотів. Від'їхав і не лишив їм нї одного сухара нї кресива — і оба нещастні були би певне погибли з голоду, коли би їх не була приймила на свій поклад *Пальміра*.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.